

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 18 2020, nummers 401 – 422 vrijdag 8 mei 2020

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2020

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht	3
Omgevingsrecht	4
Wabo	4
8.40- en 8.42-AMvB's.....	5
Bouwbesluit	5
Natuurbescherming.....	6
Waterwet.....	10

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Ambtenarenrecht.....	11
Ziekte en arbeidsongeschiktheid.....	12
Volksverzekeringen.....	14
Sociale zekerheid overig.....	14
Bestuursrecht overig.....	16
APV-Exploitatievergunning.....	16
Remigratiewet.....	16
Rijkswet op het Nederlanderschap.....	18
Vreemdelingenrecht.....	19
Asiel.....	19
Richtlijnen en verordeningen.....	20
Vreemdelingenbewaring.....	21
Procesrecht.....	22

Algemeen bestuursrecht

JnB2020, 401

ABRS, 28-04-2020 (publ. 06-05-2020), 201904362/3/R3

Awb 2:15

ELEKTRONISCH VERKEER. Uitspraak op verzet. Het op reclamezuilen langs de wegen en de website van de gemeente Almelo uitdrukkelijk wijzen op het e-mailadres van de gemeente als communicatiemiddel met de gemeente is niet zonder betekenis. Het had op de weg van het college gelegen om aan de indiener van een verzoek, waarvoor de elektronische weg niet expliciet is opengesteld, duidelijk te maken dat het betreffende verzoek niet langs deze weg, maar per gewone of aangetekende post had moeten worden ingediend. Nu i.c. op 20 augustus 2018 hetzelfde verzoek al schriftelijk was ingediend kon deze verduidelijking achterwege blijven en mocht het college voor de behandeling van dit verzoek uitgaan van de indiening van het verzoek op 20 augustus 2018.

[ECLI:NL:RVS:2020:1136](https://ecli.nl/rvs/2020:1136)

JnB2020, 402

ABRS, 29-04-2020, 201904870/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Awb 8:55d

DWANGSOM EN BEROEP BIJ NIET TIJDIG BESLISSEN. I.c. heeft de rechtbank met toepassing van artikel 8:55d, tweede lid, van de Awb een dwangsom aan de uitspraak verbonden. Uit deze bepaling en de geschiedenis van de totstandkoming ervan (Kamerstukken II 2009/10, 32 450, nr. 3, blz. 51) volgt dat een dergelijke dwangsom ten uitvoer kan worden gelegd volgens de regels van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering. Voor zover het college in een brief de hoogte van de verschuldigde dwangsom heeft vastgesteld, bevat deze brief daarom geen publiekrechtelijke rechtshandeling. De bevoegdheid tot het nemen van deze beslissing is immers niet aan het publiekrecht ontleend. In zoverre is deze brief dan ook geen besluit in de zin van artikel 1:3, eerste lid, van de Awb. Het college had het bezwaar van [appellant] hiertegen daarom niet-ontvankelijk moeten verklaren voor zover het was gericht tegen de vaststelling van de hoogte van de dwangsom. Dat betekent dat [appellant] niet bij de bestuursrechter kan procederen over de hoogte van de dwangsom en zich daarvoor tot de burgerlijke rechter zal moeten wenden.

[ECLI:NL:RVS:2020:1152](https://ecli.nl/rvs/2020:1152)

JnB2020, 403

Voorzieningenrechter CRvB, 29-04-2020 (publ. 04-05-2020), 20/1316 WMO15-VV e.v.

college van burgemeester en wethouders van Stein, verzoeker.

Awb 8:104 lid 1, 8:108 lid 1

VOORLOPIGE VOORZIENING. CORONA. DESKUNDIGE. De voorzieningenrechter acht het gelet op de door verzoeker geschetste omstandigheden, in samenhang met de uitbraak van het coronavirus, zonder meer aannemelijk dat verzoeker meer tijd nodig heeft om een medisch adviseur te vinden die betrokkene kan onderzoeken. De voorzieningenrechter ziet aanleiding een voorlopige voorziening te treffen en te bepalen dat de in de aangevallen uitspraak gegeven termijn van twaalf weken voor het nemen van nieuwe besluiten met twaalf weken wordt verlengd.

[ECLI:NL:CRVB:2020:1063](https://ecli.nl/crvb/2020/1063)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2020, 404

Tussenuitspraak MK ABRS, 06-05-2020, 201901994/1/R1

college van burgemeester en wethouders van Aalsmeer.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 onder c, 2.12 lid 1 aanhef en onder a, onder 3°

WABO. WOON- EN LEEFKLIMAAT. VORTEX. Omgevingsvergunning afwijken bestemmingsplan voor het zogenoemde Schipholparkeren. Appellant voert aan dat de omgevingsvergunning leidt tot aantasting van zijn woon- en leefklimaat, in het bijzonder wat betreft de gevolgen voor de luchtkwaliteit als gevolg van het optreden van draaiende luchtwervelingen door startende en landende vliegtuigen, de zogenoemde vortex.

In dit geval heeft [appellant] gesteld dat sprake is van zeer locatiespecifieke omstandigheden waarbij de vortex optreedt op geringe hoogte ter plaatse van de gronden van het parkeerterrein en nabij zijn perceel. Gelet daarop had het college, naar het oordeel van de Afdeling, in dit geval in zijn beoordeling in het kader van een goede ruimtelijke ordening, waaronder de aanvaardbaarheid van het woon- en leefklimaat op het perceel van [appellant], nader aandacht moeten schenken aan de mogelijke effecten van de met het [primaire] besluit van [...] vergunde activiteit in combinatie met de vortex.

[ECLI:NL:RVS:2020:1179](https://ecli.nl/rvs/2020/1179)

JnB2020, 405

ABRS, 06-05-2020, 201906463/1/R2

college van burgemeester en wethouders van Meierijstad.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.2 aanhef en onder e, 2.18

Algemene Plaatselijke Verordening Meierijstad (APV) 2:12 lid 1

WABO. UITWEG. In dit geval is geen sprake van een omgevingsvergunningplichtige uitweg, als bedoeld in artikel 2:12, eerste lid,

van de APV. In de bestaande schutting wordt een poort ter breedte van 1 m geplaatst waardoorheen tuinafval vanuit de achtertuin van [belanghebbende] kan worden afgevoerd en met een fiets van en naar de achtertuin kan worden gegaan. De poort ter breedte van 1 m kan niet worden gebruikt om toegang tot het perceel te verlenen aan een voertuig op meer dan twee wielen. Dit betekent dat geen sprake is van een vergunningplichtige inrit als bedoeld in de Beleidsnotitie waarin een uitleg is gegeven aan het begrip uitweg in artikel 2:12, eerste lid, van de APV. Verwijzing naar de uitspraak van 22-04-2020, [ECLI:NL:RVS:2020:1112](#), waarin de Afdeling heeft overwogen dat het bij een uitweg in de regel gaat om een aansluiting voor rijdend wegverkeer vanaf een particulier erf op de openbare weg.

[ECLI:NL:RVS:2020:1181](#)

Overige jurisprudentie Wabo-milieu:

- ABRS, 29-04-2020, 201902112/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2020:1146](#));
- MK Rechtbank Limburg, 11-04-2020 (publ. 23-04-2020), AWB/ROE 18/2875 ([ECLI:NL:RBLIM:2020:2807](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

Jurisprudentie Activiteitenbesluit milieubeheer:

- ABRS, 06-05-2020, 201904186/1/R2 ([ECLI:NL:RVS:2020:1182](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Bouwbesluit

JnB2020, 406

MK Rechtbank Amsterdam, 24-04-2020 (publ. 1-5-2020), AMS 19/4664

raad van de gemeente Amsterdam.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 1:3

Bouwbesluit 2012 1.1, 1.3, 6.10 lid 3

BOUWBESLUIT 2012. Vaststelling aangepaste warmteplan Sluisbuurt 2018.

Het warmteplan Sluisbuurt is een concretiserend besluit van algemene strekking. Daartegen is beroep bij de rechtbank mogelijk.

Op grond van artikel 1.3 van het Bouwbesluit hoeft aan de aansluitplicht niet te worden voldaan als met een alternatief een gelijkwaardige oplossing wordt bereikt. Hoofdstuk 4 van het warmteplan Sluisbuurt is in strijd met het Bouwbesluit. Door een norm te stellen die de toetsing aan de gelijkwaardigheid beperkt, is de gemeenteraad buiten de hem toekomende bevoegdheid getreden.

[ECLI:NL:RBAMS:2020:2413](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB2020, 407

MK ABRS, 29-04-2020, 201806949/1/R2

college van gedeputeerde staten van Groningen, verweerder.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 1:2

Wet natuurbescherming (Wnb) 1.1, 2.7 lid 2, 3.1, 3.3, 3.5, 3.8

NATUURBESCHERMING. NATURA 2000. BELANGHEBBENDEN

GBIEDSBESCHERMING. AANHAKEN. De gebiedsbeschermingsvergunning en soortenbeschermingsontheffing zijn niet aangehaakt bij de omgevingsvergunning, maar later in een afzonderlijke procedure verleend. De Wnb biedt ruimte voor deze handelwijze, nu die wet geen verplichting bevat om een aanvraag voor een gebiedsbeschermingsvergunning of soortenbeschermingsontheffing op grond van deze wet aan te haken bij een, reeds in voorbereiding zijnde, omgevingsvergunning.

SOORTENBESCHERMING. Gelet op de begripsbepaling in artikel 1.1 van de Wnb heeft het college zich terecht op het standpunt gesteld dat mogelijke cumulatieve effecten deel uitmaken van de staat van instandhouding en in die zin bij het verlenen van een ontheffing worden betrokken.

[...] op grond van artikel 2.7, tweede lid, van de Wnb, vergunning verleend [...] voor de bouw en exploitatie van zestien windturbines [...] (hierna: de gebiedsbeschermingsvergunning).

[...] tevens op grond van artikel 3.3 en artikel 3.8 van de Wnb [...] ontheffing verleend van de verbodsbepalingen in de artikelen 3.1 en 3.5 van de Wnb voor in het besluit genoemde vogel- en vleermuissoorten (hierna: de soortenbeschermingsontheffing).

[...] Ontvankelijkheid

[...] De gebiedsbeschermingsvergunning

Natuurlijke personen

2.3. De Afdeling heeft in haar uitspraak van 23 augustus 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:2271](#), onder 3.2, overwogen dat het uitgangspunt is dat degene die rechtstreeks feitelijke gevolgen ondervindt van een activiteit die het besluit - zoals een bestemmingsplan of een vergunning - toestaat, in beginsel belanghebbende is bij dat besluit. [...]

In haar uitspraak van 21 februari 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:616](#), onder 7, betreffende het windpark De Drentse Monden en Oostermoer (hierna: uitspraak over het windpark De Drentse Monden en Oostermoer) heeft de Afdeling overwogen dat voor windparken op land als uitgangspunt wordt gehanteerd dat gevolgen van enige betekenis aanwezig kunnen worden geacht binnen een afstand van tien keer de tiphoogte van de voor appellanten dichtstbijzijnde windturbine, gemeten vanaf de voet van de windturbine. [...]

2.4. De gebiedsbeschermingsvergunning ziet op de bouw en exploitatie van zestien windturbines met een ashoogte en rotordiameter van maximaal 136 m en een tiphoogte van maximaal 204 m. Indien ervan wordt uitgegaan dat op een afstand van meer dan tien keer de tiphoogte geen gevolgen van enige betekenis worden ondervonden, dan

betekent dit dat omwonenden wonend op een afstand van meer dan 2.040 m van de dichtstbijzijnde windturbine behorende tot het windpark Delfzijl Zuid Uitbreiding geen belanghebbende zijn.

[...] 4. De stichtingen stellen dat vrijwillig is aangehaakt bij de omgevingsvergunning voor de realisatie van windpark Delfzijl Zuid Uitbreiding. Deze vergunning is, met het bestemmingsplan "Windpark Delfzijl Zuid Uitbreiding", bij uitspraak van de Afdeling van 19 december 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:4180](#), vernietigd.

4.1. De Afdeling stelt vast dat de gebiedsbeschermingsvergunning en soortenbeschermingsontheffing niet zijn aangehaakt bij de bedoelde omgevingsvergunning, maar later in een afzonderlijke procedure zijn verleend. De Wnb biedt ruimte voor deze handelwijze, nu die wet geen verplichting bevat om een aanvraag voor een gebiedsbeschermingsvergunning of soortenbeschermingsontheffing op grond van deze wet aan te haken bij een, reeds in voorbereiding zijnde, omgevingsvergunning. Voor zover de stichtingen stellen dat er reeds door het niet aanhaken een gebrek is in het besluit van 6 juli 2018, volgt de Afdeling deze stelling dan ook niet.

Voorts ziet de Afdeling in de enkele verwijzing van de stichtingen ter zitting naar voornoemde vernietiging bij de uitspraak van 19 december 2018, geen aanleiding voor het oordeel dat de gebiedsbeschermingsvergunning en soortenbeschermingsontheffing eveneens voor vernietiging in aanmerking komen. Daartoe wijst de Afdeling erop dat er een afzonderlijke procedure op grond van een ander wettelijk kader, namelijk de Wnb, is doorlopen voor een project en een activiteit als bedoeld in die wet. Daarbij is het voor de rechtmatigheid van deze vergunning en ontheffing niet vereist dat hetgeen deze vergunningen mogelijk maken ook planologisch is toegestaan.

[...] Soortenbescherming, specifieke beroepsgronden

[...] 16.2. De Afdeling stelt vast dat voor vogels enkel ontheffing kan worden verleend als deze ontheffing niet leidt tot verslechtering van de staat van instandhouding van de desbetreffende vogelsoort. Zie daarvoor artikel 3.3, vierde lid, onder c, van de Wnb. Voor vleermuizen kan enkel ontheffing worden verleend als dit geen afbreuk doet aan het streven de populaties van die soort in hun natuurlijke verspreidingsgebied in een gunstige staat van instandhouding te laten voortbestaan. Zie artikel 3.8, vijfde lid, onder c, van die wet. Voor zowel vogels als vleermuizen dient derhalve de staat van instandhouding te worden bepaald. Vervolgens moet aan de hand van het effect van de activiteit waarvoor ontheffing wordt aangevraagd óp die staat van instandhouding worden bepaald of die ontheffing ook kan worden verleend.

Om de staat van instandhouding te bepalen dient, zoals is vastgelegd in de begripsbepaling in artikel 1.1 van de Wnb, het effect van de som van de invloeden die op de betrokken soort inwerken en op lange termijn een verandering kunnen bewerkstelligen in de verspreiding en de grootte van de populaties van die soort op het grondgebied, bedoeld in artikel 2 van de Habitatrictlijn, te worden vastgesteld. Gelet op deze begripsbepaling heeft het college zich terecht op het standpunt gesteld dat mogelijke cumulatieve effecten deel uitmaken van de staat van instandhouding en in die zin bij het verlenen van een ontheffing worden betrokken. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:1160](#)

JnB2020, 408

MK ABRS, 06-05-2020, 201605074/1/R2

college van gedeputeerde staten van Gelderland, verweerder.

Natuurbeschermingswet 1998 19d

NATUURBESCHERMING. PASSENDE BEOORDELING. STIKSTOFNEERSLAG.

MITIGERENDE MAATREGELEN. Nbw-vergunning herontwikkeling en exploitatie van het voormalige zendercomplex Radio Kootwijk, gelegen in het Natura 2000-gebied Veluwe. Van een deel van de mitigerende maatregelen van de Nbw-vergunning staat niet vast dat ze daadwerkelijk effect hebben, omdat ze nog niet volledig waren uitgevoerd. Daarom mochten ze niet in de passende beoordeling worden betrokken. Verwijzing naar ABRS 29-05-2019, [ECLI:NL:RVS:2019:1603](#) (PAS-uitspraak).

[...] het college [heeft] aan Staatsbosbeheer [...] ([...] Staatsbosbeheer) krachtens artikel 19d van de [...] ([...] Nbw 1998) een vergunning verleend voor de herontwikkeling en exploitatie van het voormalige zendercomplex Radio Kootwijk, gelegen in het Natura 2000-gebied Veluwe.

[...] 1.4. In het bestreden besluit staat dat de vergunde herontwikkeling en exploitatie vijf verschillende projecten betreffen, die schematisch zijn weergegeven in tabel 1. [...]

[...] Maatregelen die negatieve effecten moeten voorkomen

[...] Afvoer stikstof en verwijderen exoten

[...] 17.2. De Afdeling stelt vast dat de hiervoor beschreven maatregelen erop gericht zijn om de effecten van de stikstofdepositie op de beschermde habitattypen die de projecten 1, 2 en 3 veroorzaken, teniet te doen. De verwachte positieve effecten van deze maatregelen zijn betrokken bij de passende beoordeling van de negatieve effecten van de toename van stikstofdepositie door deze projecten. Dat betekent dat de maatregelen als mitigerende maatregelen (ook wel: beschermingsmaatregelen genoemd) zijn betrokken in die beoordeling.

Deze maatregelen zijn naar hun aard ook geschikt om te worden ingezet als instandhoudings- of passende maatregelen. Uit de overwegingen 13 tot en met 13.8 van de uitspraak van de Afdeling van 29 mei 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:1603](#) (hierna: PAS-uitspraak) volgt - kort gezegd - dat dit er niet aan in de weg staat dat een dergelijke maatregel als mitigerende maatregel in een passende beoordeling kan worden betrokken bij de vraag of de negatieve gevolgen van een plan of project kunnen worden voorkomen mits gelet op de staat van instandhouding van de betrokken habitattypen of soorten verzekerd is dat hun behouddoelstelling is geborgd of in geval van een verbeter- of hersteldoelstelling, het realiseren van dat doel mogelijk blijft. Bovendien moet de maatregel verbonden zijn aan het specifieke plan of project. Daarnaast geldt dat de verwachte voordelen van maatregelen alleen dan in een passende beoordeling mogen worden betrokken als zij ten tijde van die beoordeling vaststaan. In de PAS-uitspraak (overweging 18) zijn de uitgangspunten opgenomen voor de beoordeling of de verwachte voordelen van maatregelen vaststaan. Omdat de maatregelen in dit geval als mitigerende maatregel in de passende beoordeling zijn betrokken, zijn met name de uitgangspunten 7 tot en met 9 van belang.

Uit de PAS-uitspraak volgt verder dat de zogeheten kritische depositiewaarde niet als een absolute grenswaarde heeft te gelden voor het bepalen van de gunstige staat van instandhouding van stikstofgevoelige habitattypen (overweging 14.5). Anders dan de Stichting betoogt, betekent de enkele omstandigheid dat de kritische depositiewaarde van een habitatype wordt overschreden, dus niet dat een maatregel die ertoe strekt de depositietoename die een project veroorzaakt weg te nemen niet als mitigerend kan worden gekwalificeerd.

17.3. De voormelde maatregelen waarmee stikstof wordt verwijderd, zijn gericht op het voorkomen van verslechtering van bestaande habitattypen door de gevolgen van de projecten 1, 2 en 3. De Afdeling stelt vast dat de verwachte voordelen van deze maatregelen afhankelijk zijn van een ontwikkeling of reactie in de natuur of het ecologisch systeem. De verwachte voordelen van dergelijke maatregelen staan volgens uitgangspunt 7 uit overweging 18 van de PAS-uitspraak in de regel niet vast als deze maatregelen ten tijde van de passende beoordeling nog niet volledig ten uitvoer zijn gelegd. Dit uitgangspunt geldt onverkort als aan een project als voorwaarde is verbonden dat de daardoor veroorzaakte aantasting van natuurwaarden pas mag plaatsvinden nadat de hiervoor bedoelde maatregelen zijn uitgevoerd en effect hebben. De Afdeling ziet geen aanleiding voor het oordeel dat dit uitgangspunt in dit geval niet zou gelden voor de in overweging 17.2 beschreven maatregelen.

Niet in geschil is dat deze maatregelen, in elk geval wat betreft het pluggen, het verwijderen van opslag en het bekalken, ten tijde van de passende beoordeling nog niet volledig ten uitvoer waren gelegd. De verwachte positieve effecten van deze maatregelen hadden zich ten tijde van de passende beoordeling dan ook nog niet voorgedaan, zodat deze bij die beoordeling dan ook nog niet vaststonden in de zin van voormeld uitgangspunt. Deze maatregelen mochten daarom niet als mitigerende maatregel in de passende beoordeling worden betrokken. [...].

[...] Het verwijderen van gebouwen en verhardingen

[...] 17.6. De mitigerende maatregel betreft hier het verwijderen van cultuurhistorisch niet waardevolle gebouwen en verhardingen. Deze maatregel is gericht op de realisatie van nieuw geschikt leefgebied voor zeven vogelsoorten ter vervanging van leefgebied dat verloren zal gaan als gevolg van de realisatie van bebouwing en verharding in het kader van de projecten 1, 3 en 4. De Afdeling stelt vast dat de verwachte voordelen van deze maatregel afhankelijk zijn van een ontwikkeling of reactie in de natuur of het ecologisch systeem. Vast staat dat ten tijde van de passende beoordeling nog niet alle beoogde gebouwen en verhardingen waren verwijderd en zich ter plaatse dus evenmin al het benodigde geschikte leefgebied had ontwikkeld. De maatregel was dus nog niet volledig ten uitvoer gelegd. Dat betekent dat de verwachte positieve effecten van deze maatregel zijn betrokken bij de passende beoordeling van de negatieve gevolgen van de afname van het leefgebied door project 1, 3 en 4, terwijl de positieve effecten op dat moment nog niet vaststonden. Het verwijderen van gebouwen en verhardingen mocht alleen al hierom niet als mitigerende maatregel in de passende beoordeling worden betrokken.

[...] Afsluiten bestaande fiets- en wandelpaden

[...] Niet in geschil is dat deze maatregel ten tijde van de passende beoordeling nog niet volledig ten uitvoer was gelegd. De Stichting voert daarom terecht aan dat de verwachte

positieve effecten van deze maatregel zijn betrokken bij de passende beoordeling van de negatieve gevolgen van de projecten 1, 2, 3 en 4, terwijl de positieve effecten op dat moment nog niet vaststonden. Deze maatregel mocht daarom niet als mitigerende maatregel in de passende beoordeling worden betrokken. Het betoog slaagt.

Conclusie mitigerende maatregelen

17.12. De Afdeling komt tot de conclusie dat het college de maatregelen waarmee stikstof wordt verwijderd, het verwijderen van gebouwen en verhardingen en het afsluiten van fiets- en wandelpaden niet als mitigerende maatregelen in de passende beoordeling heeft mogen betrekken. Dat betekent dat het college uit de passende beoordeling van de gevolgen van de projecten 1, 2, 3 en 4, waarin de verwachte voordelen van deze maatregelen wel zijn betrokken, niet de zekerheid heeft kunnen verkrijgen dat de natuurlijke kenmerken van het Natura 2000-gebied Veluwe niet zullen worden aangetast. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:1184](#)

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) "Natuurvergunning voor herontwikkeling Radio Kootwijk niet in orde" uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

JnB2020, 409

MK Rechtbank Oost-Brabant, 01-04-2020 (publ. 28-04-2020), SHE 19/1285 e.v.
college van gedeputeerde Staten van Noord-Brabant, verweerder.

Waterwet 2.1, 2.7

Kaderrichtlijn Water (hierna: KRW) bijlage 5

WATERWET. Grondwateronttrekking. In de Waterwet is de KRW geïmplementeerd in Nederlands recht. Tot de doelstellingen de Waterwet behoort het bevorderen van de chemische en ecologische kwaliteit van watersystemen. Hiermee is een verband gelegd met de doelen die worden gesteld in de KRW (MvT, TK 20006-07, 30 818, nr. 3, paragraaf 4.5). De KRW bevat de opdracht aan de lidstaten om in grondwatersystemen te komen tot een situatie (zie: bijlage 5 bij de KRW) waarin op lange termijn de grondwateronttrekking de aanvoer niet overschrijdt. Verder moeten er geen door de mens veroorzaakte veranderingen optreden waardoor significante schade optreedt aan terrestrische natuurgebieden die van het grondwaterlichaam afhankelijk zijn. In zoverre kan de kwantiteit ook tot een goede ecologische kwaliteit worden gerekend. In het kader van de toetsing aan de doelstellingen van artikel 2.1 van de Waterwet zal verweerder dit moeten onderzoeken. Het is niet aan verweerder om bij de toetsing van de aangevraagde uitbreiding aan de doelstellingen van de Waterwet te beoordelen of een Wnb vergunning zal worden verleend. Verweerder moet slechts

onderzoeken of artikel 2.7 van de Wnb op voorhand aan de uitvoerbaarheid van het bestreden besluit in de weg staat.

[ECLI:NL:RBOBR:2020:1946](#)

Overige jurisprudentie Waterwet:

- Rechtbank Den Haag, 09-04-2020 (publ. 24-04-2020), SGR 19/1104 ([ECLI:NL:RBDHA:2020:3301](#));
- Voorzieningenrechter Rechtbank Midden-Nederland, 29-04-2020 (04-05-2020), UTR 20/798 ([ECLI:NL:RBMNE:2020:1734](#));

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB2020, 410

MK CRvB, 23-04-2020 (publ. 04-05-2020), 18/4383 AW, 18/4384 AW, 18/5107 AW, 18/5558 AW

staatssecretaris van Financiën.

Algemeen Rijksambtenarenreglement (ARAR) 80, 81 lid 1 aanhef en onder l, 98 lid 1 aanhef en onder g

AMBTENARENRECHT. DISCIPLINAIRE STRAF VAN ONVOORWAARDELIJK ONTSLAG. ONGESCHIKTHEIDSONTSLAG. OPLEIDINGSFRAUDE. I.c. kan de disciplinaire straf van onvoorwaardelijk ontslag van appellante niet in stand blijven. De staatssecretaris was evenmin bevoegd om appellante ongeschiktheidsontslag op te leggen.

Strafontslag

[...] 4.5.4. De Raad ziet in de omstandigheden van dit geval redenen om de opgelegde disciplinaire straf van onvoorwaardelijk ontslag onevenredig te achten aan de aard en ernst van het plichtsverzuim. Hierbij neemt de Raad in aanmerking dat uit het dossier naar voren komt dat bij deze opleiding in het kader van samenwerken veel geoorloofd was. Samenwerken werd gestimuleerd, en daarbij was uitwisselen van informatie en gegevens met anderen en overleg zowel binnen als buiten de bijeenkomsten, toegestaan. Docent D was er blijkens zijn verklaring ook mee bekend dat cursisten opdrachten samen maakten en accepteerde dat er soms overlappings in zaten. Bij de conferentie over de eindcasus mochten cursisten ook nog samenwerken. Volgens de staatssecretaris werd met samenwerking bedoeld die met mede-cursisten en niet met oud-cursisten, van wie appellante rapporten had ontvangen. Ter zitting heeft de staatssecretaris over het belang van dit onderscheid niet consistent verklaard, zodat het de Raad niet duidelijk is gebleken dat de visie op de informatie-uitwisseling met mede- dan wel oud-cursisten wezenlijk anders is. Daarbij komt dat de oud-cursisten veelal directe collega's van appellante waren. Uit het dossier komt naar voren dat bijles van oud-cursisten ook geoorloofd was. Gelet op het voorgaande hebben voormalige cursisten er blijkens hun verklaringen geen kwaad in gezien om de door hun gemaakte (eind)opdracht(en) met appellante te delen. Daar komt bij dat de (casusposities en) eindcasus [naam

eindopdracht 1] ten tijde van belang al 15 jaar lang dezelfde was, waardoor dergelijke informatie-uitwisseling op zijn minst in de hand gewerkt kan worden. Gezien deze context en bij gebreke van een nader onderzoek hiernaar, is niet uit te sluiten dat medecursisten van appellante ook (veelvuldig) gebruik hebben gemaakt van andermans werk. In dit verband weegt de Raad mee dat de gevolgen van niet (geheel) zelfstandig werken tot nog toe veel minder ernstig waren. Docent D en mede-docent J hebben de cursisten tijdens de eindcasus meegedeeld dat het niet zelfstandig maken van het eindrapport een onvoldoende en dus het niet slagen voor de opleiding zou betekenen. Ook is gebleken dat een jaar eerder twee cursisten gezamenlijk het eindrapport hadden gemaakt en ingeleverd. Zij hebben daardoor de opleiding niet behaald en zijn niet geplaatst binnen de controle. Een straf is hen niet opgelegd. Tot slot neemt de Raad in aanmerking dat appellante al 45 jaar in dienst was en zij een onberispelijke staat van dienst had. De disciplinaire straf van onvoorwaardelijk ontslag van appellante kan dus niet in stand blijven. De Raad komt daarom toe aan beoordeling van de subsidiaire ontslaggrond.

Ongeschiktheidsontslag

4.6. De door de staatssecretaris gestelde ongeschiktheid is gelegen in de zelfde gedragingen die aanleiding hebben gegeven tot de oplegging van het onvoorwaardelijk strafontslag. Hierbij zijn de onder 4.5.4 vermelde omstandigheden echter niet op die wijze meegenomen. Voor zover op basis van het vaststaande plichtsverzuim, bezien in die context, twijfel is gerechtvaardigd of appellante geschikt is voor de vervulling van haar functie, is van belang dat volgens vaste rechtspraak van de Raad (uitspraak van 3 april 2014, [ECLI:NL:CRVB:2014:1098](#)) van een ontslag wegens ongeschiktheid voor de functie anders dan wegens ziekte of gebreken in het algemeen niet eerder sprake kan zijn dan nadat de ambtenaar op zijn functioneren of gedrag is aangesproken en in de gelegenheid is gesteld dit te verbeteren. Dit uitgangspunt lijdt uitzondering indien de ambtenaar dusdanig blijkt heeft gegeven niet over de vereiste eigenschappen, mentaliteit of instelling te beschikken, dat het bevoegd gezag zich op het standpunt heeft mogen stellen dat het bieden van een verbeterkans niet zinvol is. Van dat laatste is in het geval van appellante, gelet op de omstandigheden onder 4.5.4 en het eerder onberispelijke dienstverband, geen sprake. Dit brengt mee dat de staatssecretaris evenmin bevoegd was om appellante op deze grond te ontslaan.

[ECLI:NL:CRVB:2020:1007](#)

Zie voorts de uitspraak van de Raad van 23 april 2020: [ECLI:NL:CRVB:2020:1011](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB2020, 411

MK CRvB, 23-04-2020, 18/3328 WAJONG

Raad van bestuur van het Uvv.

Awb 8:47 lid 1

Wajong

WAJONG. WEIGERING ONDERZOEK DOOR ONAFHANKELIJK DESKUNDIGE. De rechtbank heeft het standpunt van appellante terecht uitgelegd als een weigering om – zonder voorbehoud – mee te werken aan het onderzoek van een onafhankelijk deskundige, zoals de rechtbank voor ogen stond. Er is geen reden om appellante het niet verlenen van bedoelde medewerking niet aan te rekenen. Appellante heeft haar stelling, dat zij niet in staat is om in het kader van een psychiatrisch onderzoek in gesprek te gaan met een onafhankelijk deskundige, in beroep of in hoger beroep niet onderbouwd met medische stukken. Ook ter zitting van de Raad is niet gebleken dat appellante alsnog bereid is om zonder voorbehoud mee te werken aan een psychiatrisch onderzoek. Op grond van artikel 8:31 van de Awb heeft de rechtbank de bevoegdheid om aan de weigering om mee te werken aan een onderzoek van een door de rechtbank te benoemen deskundige de gevolgen te verbinden die zij passend acht. De rechtbank heeft de twijfel, die haar aanleiding heeft gegeven om een deskundige te benoemen voor het instellen van een onderzoek, terecht niet ten voordele van appellante uitgelegd. De rechtbank wordt gevolgd in haar oordeel dat uit de beschikbare gegevens niet blijkt van de onjuistheid van het standpunt van het Uvw.

[ECLI:NL:CRVB:2020:1033](#)

JnB2020, 412

Rechtbank Den Haag, 21-04-2020 (publ. 07-05-2020), SGR 19/6811

Raad van bestuur van het Uvw, verweerder.

WIA 35 lid 1

Reïntegratiebesluit 2 lid 1

ARBEIDSONGESCHIKTHEID. VERVOERSVOORZIENING. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder i.c. de aanvraag van eiseres om een 5-deursbruikleenauto terecht en op goede gronden afgewezen.

6. In geschil is of verweerder de aanvraag van eiseres om een 5-deursbruikleenauto terecht heeft afgewezen omdat kan worden volstaan met de huidige 3-deursbruikleenauto van eiseres. [...]

7. De primaire arbeidsdeskundige heeft in zijn rapport van 6 juni 2019 onderzocht of eiseres in aanmerking kan worden gebracht voor toekenning van een 5-deursbruikleenauto. Hij heeft op 5 juni 2019 telefonisch contact met eiseres gehad waarin zij tot de oplossing zijn gekomen dat de kinderwagen door het neerklappen van de achterbank in de auto past. Naar aanleiding van het bezwaar heeft de arbeidsdeskundige bezwaar en beroep (b&b) op 16 september 2019 een rapport opgesteld. In dit rapport heeft de arbeidsdeskundige b&b opgenomen dat de vervoersvoorziening uitsluitend bedoeld is om in het woon-werkverkeer te voorzien. Wijzigingen in de privésfeer geven geen aanleiding om de voor wat betreft woon-werkverkeer adequate voorziening te vervangen. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder hiermee voldoende gemotiveerd dat de huidige 3-deursbruikleenauto voor eiseres de goedkoopste adequate vervoersvoorziening is voor het woon-werkverkeer. Ter zitting heeft eiseres nog naar voren gebracht dat haar huidige 3-

deursbruikleenauto, gelet op haar medische beperkingen, niet meer geschikt voor haar is. Zij heeft haar stelling echter niet onderbouwd met medische stukken van haar behandelaars. Hierdoor heeft eiseres de medische noodzaak van een 5-deursbruikleenauto voor het bereiken van de werkplek niet aannemelijk gemaakt. De rechtbank zal hier dan ook aan voorbij gaan.

8. Gelet op het voorgaande heeft verweerder de aanvraag van eiseres om een 5-deursbruikleenauto naar het oordeel van de rechtbank terecht en op goede gronden afgewezen.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:3995](https://ecli.nl/RBDHA:2020:3995)

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB2020, 413

MK CRvB, 30-04-2020, 17/6022 AOW

Raad van bestuur van de SvB.

AOW

AOW. Bij bestreden besluit is het bezwaar ongegrond verklaard en is het ouderdomspensioen van appellante met ingang van 1 december 2016 ingetrokken, omdat appellante niet de eerste echtgenote van [partner] zou zijn. Uit de gedingstukken blijkt niet duidelijk wie de eerste en wie de tweede echtgenote van [partner] is. Tegen de achtergrond van het rapport van de Raad van Arbeid te Nijmegen van 24 september 1996 bestaat zelfs ruimte voor gereede twijfel aan de juistheid van de stelling van de SvB dat [Y] de eerste en appellante de tweede echtgenote van [partner] is.

De SvB zal een beslissing moeten nemen over het bezwaar tegen de ingangsdatum van het ouderdomspensioen. Met het oog op een zo voortvarend mogelijke definitieve afdoening van het geschil zal de Raad met toepassing van artikel 8:113, tweede lid, van de Awb bepalen dat een eventueel beroep tegen het te nemen nieuwe besluit op bezwaar alleen bij de Raad kan worden ingesteld.

[ECLI:NL:CRVB:2020:1062](https://ecli.nl/CRVB:2020:1062)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB2020, 414

Voorzieningenrechter CRvB, 29-04-2020, 20/1316 WMO15-VV, 20/1317

WMO15-VV, 20/1318 WMO15-VV

college van burgemeester en wethouders van Stein, verzoeker.

WMO 2015

WMO 2015. De voorzieningenrechter acht het gelet op de door verzoeker geschetste omstandigheden, in samenhang met de uitbraak van het coronavirus, zonder meer aannemelijk dat verzoeker meer tijd nodig heeft om een medisch adviseur te vinden die betrokkene kan onderzoeken. De voorzieningenrechter ziet aanleiding een voorlopige voorziening te treffen en te bepalen dat de in de aangevallen uitspraak gegeven termijn van twaalf weken voor het nemen van nieuwe besluiten met twaalf weken wordt verlengd.

[ECLI:NL:CRVB:2020:1063](#)

JnB2020, 415

Rechtbank Noord-Holland, 30-04-2020, HAA 19/4036

college van burgemeester en wethouders van Heemskerk, verweerder.

WMO 2015 1.1.1

WMO 2015. HULPHOND. De rechtbank is met verweerder van oordeel dat eiseres middels de indicatie voor beschermd wonen een passende en toereikende voorziening als bedoeld in de Wmo is geboden. Eiseres heeft onvoldoende geconcretiseerd welke ondersteuningsbehoefte door verweerder is gemist, die niet zou zijn ondervangen met de indicatie beschermd wonen. Dat eiseres ook op niet geplande momenten hulp nodig heeft is onder ogen gezien en bij het beschermd wonen betrokken. Dat voor het bieden van structuur en een positief effect op de depressie van eiseres een opleiding van [#] tot hulphond niet noodzakelijk is kan de rechtbank volgen. Dit kan ook bereikt worden door interactie met [#], het uitlaten, spelen en verzorgen. Voor zover [#] na zijn opleiding sociaal emotionele steun en gedragsregulatie biedt en het zelfvertrouwen van eiseres vergroot, betreffen dit therapeutische doelen, die zoals verweerder terecht stelt, gelet op vaste jurisprudentie van de CRvB niet onder de reikwijdte van de Wmo vallen. Hoe begrijpelijk ook de wens van eiseres is om [#] op te (laten) leiden tot hulphond, is de toegevoegde waarde van een hulphond voor zover die zou zijn gelegen in het wegnemen van beperkingen in de zelfredzaamheid en participatie in het individuele geval van eiseres onvoldoende gebleken. Dat het in haar geval nodig is om mensen op noodzakelijke afstand te houden, waarbij een hulphond uitkomst kan bieden, volgt uit de informatie van de orthopedagogen niet.

Verweerder kan dan ook worden gevolgd in zijn standpunt dat eiseres middels de indicatie voor beschermd wonen voldoende gecompenseerd is ten aanzien van haar beperkingen op het gebied van zelfredzaamheid en participatie als gevolg waarvan er geen aanleiding is de gevraagde voorziening toe te kennen.

[ECLI:NL:RBNHO:2020:3283](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

APV-Exploitatievergunning

JnB2020, 416

MK ABRS, 06-05-2020, 201904174/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 3:2, 5:31d, 5:32, 5:32a, 5:32b, 5:33, 5:34, 5:35, 5:38, 7:12

Gemeentewet 151a

Algemene Plaatselijke Verordening 2008 (APV) 3.1, 3.40

APV. HANDHAVING. DWANGSOM. ESCORTBEDRIJF. Via onder meer de website van escortbureau worden escortdames aangeboden. Naar het oordeel van de Afdeling is in dit geval sprake van een onvergund escortbedrijf als bedoeld in artikel 3.1, tweede lid, aanhef en onder e, van de APV. De in voormelde bepaling vermelde definitie van een escortbedrijf is weliswaar ruim, maar de nationale wet- en regelgeving noch het Airbnb-arrest [arrest Hof van Justitie van 19-12-2019, [ECLI:EU:C:2019:1112](#) (zaak C-390/18)] bieden aanknopingspunten voor het oordeel dat hier sprake is van een te ruime begripsbepaling. De gemeente Amsterdam is bevoegd hiertegen op te treden. Naar het oordeel van de Afdeling dient in dit geval niet te worden gekeken naar de plaats waar de bemiddeling plaatsvindt, maar naar de plaats waar de activiteit waar de bemiddeling zich op richt plaatsvindt. In dit geval is dat Amsterdam.

[ECLI:NL:RVS:2020:1187](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Remigratiewet

JnB2020, 417

MK ABRS, 06-05-2020, 201905908/1/V6

raad van bestuur van de Sociale Verzekeringsbank.

Remigratiewet 2b lid 1 j

Twaalfde Protocol 1

IVBPR 26

REMIGRATIE. LEEFTIJDVEREISTE. In dit geval is geen sprake van een ongerechtvaardigd onderscheid. Gelet op de uitgangspunten van de Remigratiewet, is het leeftijdsvereiste een legitiem middel om de doelgroep van deze begunstigende regeling te beperken tot de eerste generatie (arbeids)migranten. De afwijzing van de remigratievoorziening is niet in strijd met artikel 1 van het Twaalfde Protocol en artikel 26 van het IVBPR.

3.2. Niet in geschil is dat [appellant] niet voldoet aan het leeftijdsvereiste in artikel 2b, eerste lid, aanhef en onder j, van de Remigratiewet. Beoordeeld moet worden of, gelet op de specifieke situatie van [appellant], de raad van bestuur artikel 2b, eerste lid,

aanhef onder j, van de Remigratiewet buiten toepassing had moeten laten wegens strijdigheid met artikel 1 van het Twaalfde Protocol en artikel 26 van het IVBPR. [...]

3.4. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van de Remigratiewet (Kamerstukken II 1997/98, 25 741, nr. 3, blz. 1 tot en met 3 en 11) volgt dat het doel van die wet is om voor personen die de wens tot remigratie niet zelfstandig kunnen verwezenlijken en die afkomstig zijn uit de doelgroepen van het integratiebeleid, faciliteiten te scheppen die het voor hen mogelijk maken te remigreren. De beslissing om te remigreren moet een vrijwillige, persoonlijke en verantwoorde keuze van de betrokkene zijn. Uitgangspunt voor het remigratiebeleid is dat er voor de remigrant een redelijke mate van bestaanszekerheid in het bestemmingsland moet zijn.

Uit de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 2b, eerste lid, aanhef en onder j, van de Remigratiewet (Kamerstukken II 2011/12, 33 085, nr. 3, blz. 4 en 5) volgt dat de leeftijdsgrens van 18 jaar is ingevoerd om de doelgroepen te beperken tot personen van de eerste generatie door slechts personen die in het land van herkomst geboren zijn en als meerderjarige naar Nederland zijn geïmmigreerd voor een remigratievoorziening in aanmerking te laten komen. Ook volgt uit de memorie van antwoord bij de wijziging van de Remigratiewet (Kamerstukken I 2012/13, 33 085, onderdeel C, blz. 5) dat de doelgroepen van de Remigratiewet bestaan uit geworven arbeidsmigranten, personen afkomstig uit voormalige koloniën en asielgerechtigden. De omvang van die doelgroepen is groter dan de potentiële groep mogelijke aanvragers. De omvang van deze kleinere doelgroep wordt bepaald door de voorwaarden van de wet, zoals het leeftijdscriterium van 55 jaar, het behoren tot de eerste generatie en het uitkeringsgerechtigd zijn voor een van de sociale zekerheidswetten. Verder volgt uit de brief van de Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid van 5 november 2018 aan de Voorzitter van de Tweede Kamer (Kamerstukken II 2018/19, 33 085, nr. 18, blz. 3) dat bij de beperking van de doelgroep tot de eerste generatie de grens is gesteld op 18 jaar omdat men dan volwassen is. Bij degenen onder de 18 jaar heeft de vorming en ontwikkeling tot volwassenheid in Nederland plaatsgevonden. Daardoor is de verwachting dat bij de groep onder 18 jaar de oriëntatie op het herkomstland in het algemeen geringer zal zijn dan voor de groep van 18 jaar en ouder. Een motie om de leeftijdsgrens van 18 jaar te schrappen heeft de Tweede Kamer op 12 maart 2019 verworpen.

Gelet op het voorgaande is het een bewuste en recent bevestigde keuze van de wetgever om de leeftijdsgrens op 18 jaar te stellen. De Remigratiewet bevat voorts geen zogenaamde hardheidclausule. De raad van bestuur heeft binnen de kaders van de Remigratiewet derhalve geen mogelijkheid om van dat leeftijdsvereiste af te wijken.

3.5. De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat van een ongerechtvaardigd onderscheid in dit geval geen sprake is. Gelet op de uitgangspunten van de Remigratiewet, is het leeftijdsvereiste een legitiem middel om de doelgroep van deze begunstigende regeling te beperken tot de eerste generatie (arbeids)migranten. Dat [appellant] geen beroep kan doen op een remigratievoorziening omdat hij als 17-jarige naar Nederland is gekomen, is niet ongerechtvaardigd. Bij de wetswijziging van de Remigratiewet is ervoor gekozen om bij de beperking van de doelgroep tot de eerste generatie, de leeftijdsgrens op het moment van vestiging in Nederland te stellen op 18 jaar omdat men dan volwassen is. De door [appellant] genoemde omstandigheden dat

hij bij binnenkomst in Nederland direct is gaan werken en er geen inburgeringsverplichtingen voor hem waren, doen niet af aan het feit dat hij als minderjarige naar Nederland is gekomen. Daarin verschilt hij niet van andere migranten die vlak voor hun achttiende naar Nederland zijn gekomen. De genoemde omstandigheden zijn onvoldoende om tot het oordeel te kunnen leiden dat in zijn geval het gemaakte onderscheid in artikel 2b, eerste lid, aanhef onder j, van de Remigratiewet, onevenredig, en daarmee ongerechtvaardigd is. Bovendien is [appellant] in het kader van gezinshereniging en niet primair als arbeidsmigrant naar Nederland gekomen waardoor zijn situatie verschilt van die van de onder 3.4 genoemde doelgroep van de Remigratiewet. Vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 2 augustus 2017 ([ECLI:NL:RVS:2017:2100](#)).

Gelet op het voorgaande faalt het betoog van [appellant] dat de afwijzing van de remigratievoorziening in strijd is met artikel 1 van het Twaalfde Protocol en artikel 26 van het IVBPR.

[ECLI:NL:RVS:2020:1194](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Rijkswet op het Nederlanderschap

JnB2020, 418

MK ABRS, 06-05-2020, 201906225/1/V6

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 3:2

NEDERLANDERSCHAP. DOCUMENTENONDERZOEK. VERGEWISPLICHT . In dit geval roept de verklaring van onderzoek vragen op als bedoeld onder 2.1, omdat daaruit niet duidelijk kan worden afgeleid waarom de vaststelling dat de basisgegevens van de geboorteakte zijn aangebracht met een reproductietechniek, leidt tot de conclusie dat deze waarschijnlijk niet echt is. De staatssecretaris had daarom nader invulling moeten geven aan zijn vergewisplicht door zich bijvoorbeeld te wenden tot TOED voor een nadere toelichting en de uitkomsten daarvan in de motivering van zijn besluit moeten betrekken. In het besluit van 11 maart 2019 heeft de staatssecretaris zich weliswaar op het standpunt gesteld dat uit de conclusie van de verklaring van onderzoek volgt dat het aanbrengen van basisgegevens met een reproductietechniek niet gebruikelijk is en het document daarom waarschijnlijk niet echt is, maar hieruit blijkt niet dat hij deze interpretatie bij TOED heeft geverifieerd en/of dat deze door TOED wordt onderschreven. Daarom heeft de rechtbank ten onrechte overwogen dat de staatssecretaris heeft voldaan aan zijn vergewisplicht.

[ECLI:NL:RVS:2020:1195](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB2020, 419

VZR Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 24-04-2020, NL20.4587

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30a lid 1 a

ASIEL. CORONAVIRUS. Statushouder Griekenland. Verzoekster kan haar standpunt dat zij bijzonder kwetsbaar is nu niet onderbouwen omdat door de corona-crisis geen diagnoses worden gesteld en geen behandeltrajecten worden opgestart. Verzoek om een voorlopige voorziening wordt om die reden toegewezen.

6. [...] De voorzieningenrechter stelt vast dat verzoekster (medische) stukken heeft overgelegd waaruit blijkt dat vanwege de corona-maatregelen thans niet wordt overgegaan tot het –kort gezegd- stellen van diagnoses en opstarten van behandeltrajecten. Verzoekster is dus niet in staat om het standpunt dat zij bijzonder kwetsbaar is nader te onderbouwen. De rechtbank zal bij de ex nunc toetsing van het risico op schending van artikel 3 EVRM als verzoekster naar Griekenland dient te gaan de vraag betrekken of sprake is (geweest) van (tijdelijke) bewijsnood aan de zijde van verzoekster en wat hier de gevolgen van dienen te zijn. De voorzieningenrechter overweegt bovendien dat de rechtbank bij de ex nunc beoordeling van het beroep ook zal moeten beoordelen of verweerder zich voldoende heeft vergewist van de feitelijke situatie in Griekenland als het om de toegang en het niveau van de medische zorg gaat. Het niveau en de beschikbaarheid van de gezondheidszorg in Griekenland was voor de uitbraak van de corona-crisis fragiel. Niet valt uit te sluiten dat door de corona-crisis de medische zorg minder toegankelijk of beschikbaar zal zijn of niet voldoet aan de vereiste kwaliteit. De voorzieningenrechter overweegt dat het beroep een redelijke kans van slagen niet kan worden ontzegd.

7. Verweerder heeft met deze omstandigheden in zijn besluit van 19 februari 2020 geen rekening kunnen houden omdat de uitbraak van de corona-crisis op een later moment plaatsvond. Echter, gelet op de toetsing die door de rechtbank dient plaats te vinden zal het bestreden besluit van een aanvullende motivering moeten worden voorzien. In het bovenstaande ziet de voorzieningenrechter aanleiding om de gevraagde voorziening toe te wijzen. Verzoekster zal hierdoor in staat zijn haar standpunt alsnog nader te kunnen onderbouwen. En verweerder heeft vervolgens de mogelijkheid om aan de hand van de eenmaal gestelde diagnose(s) en een eventueel opgestarte behandeling een actuele beoordeling te maken van de risico's die dat met zich meebrengt voor verzoekster bij terugkeer naar Griekenland. [...]

[ECLI:NL:RBDHA:2020:3837](https://ecli.nl/RBDHA:2020:3837)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2020, 420

VZR Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 29-04-2020, NL20.8404

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Verordening (EU) 604/2013 lid 1 b

EVRM 3

DUBLINVERORDENING. Italië. Tarakhel. Toewijzing verzoek om een voorlopige voorziening omdat beroep redelijke kans van slagen niet kan worden ontzegd. Volledig en ex nunc onderzoek 3 EVRM in beroep.

13. Uit de uitspraken van de Afdeling van 8 april 2020 [[ECLI:NL:RVS:2020:986](#) en [ECLI:NL:RVS:2020:987](#)] is op te maken dat verweerder in die procedures bij brief van 10 januari 2020 de antwoorden heeft overgelegd die de Italiaanse autoriteiten hebben gegeven aan het EHRM op diens feitelijke vragen over de opvang in Italië onder de Dublinverordening van de desbetreffende vreemdelingen (echtpaar met een baby van twee maanden) in de zaak F.O. en anderen (no. 48125/19) en dat het EHRM onder meer in die zaak een eerder getroffen interim measure heeft opgeheven, alsook dat verweerder bij brief van 19 februari 2020 heeft toegelicht dat die omstandigheid en de door de Italiaanse autoriteiten gegeven informatie bevestigen dat bij Italië nog steeds van het interstatelijk vertrouwensbeginsel kan worden uitgegaan. De Afdeling heeft – mede gelet op de door verweerder ingebrachte antwoorden van de Italiaanse autoriteiten op de vragen van het EHRM – geen reden gezien anders te oordelen dan in de eerdere uitspraak van 12 juni 2019. Bij uitspraken van 8 april 2020 acht de Afdeling daarom ook nu niet aannemelijk dat op dit moment sprake is van zo'n structurele verslechtering in de opvangomstandigheden dat Dublinclaimanten, ook de bijzonder kwetsbare personen onder hen, in Italië een reëel risico lopen op een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Echter, anders dan bij de Afdeling in voormelde procedures heeft verweerder in deze procedure de specifieke informatie van de Italiaanse autoriteiten aan het EHRM op diens feitelijke vragen over de opvang in Italië niet overgelegd. Bovendien is deze informatie door verweerder niet kenbaar betrokken bij het bestreden besluit. Nu de voorzieningenrechter in deze procedure niet over die stukken beschikt zullen deze stukken ook niet worden betrokken bij deze uitspraak. De voorzieningenrechter kan immers deze stukken niet beoordelen en hier geen uitspraak over doen als de voorzieningenrechter hier zelf geen kennis van kan nemen.

14. Tot slot is weliswaar door de Afdeling eveneens bij uitspraak van 8 april 2020 ([ECLI:NL:RVS:2020:1032](#)) geoordeeld dat de omstandigheid dat de overdracht op dit moment niet kan worden uitgevoerd een tijdelijk en feitelijk overdrachtsbeletsel is. Dit maakt de vaststelling van Italië als verantwoordelijke lidstaat niet onrechtmatig en staat er niet aan in de weg dat, als dat beletsel is opgeheven, de vreemdeling in beginsel alsnog kan worden overgedragen aldus de Afdeling.

De voorzieningenrechter overweegt hierbij wel dat de rechtbank bij de beoordeling van het beroep volledig en ex nunc zal moeten toetsen of verzoekers door overdracht aan Italië een reëel risico lopen op een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

Uit de uitspraak van de Afdeling van 8 april 2020 ([ECLI:NL:RVS:2020:986](#)) blijkt niet wanneer het onderzoek in die zaak is gesloten. Eveneens blijkt uit deze uitspraak van de Afdeling niet op welke periode de feitelijke informatie van de Italiaanse autoriteiten betrekking heeft. De voorzieningenrechter kan dan ook niet beoordelen hoe actueel de informatie is die de Afdeling heeft beoordeeld en die ten grondslag ligt aan de uitspraak van 8 april 2020. De voorzieningenrechter stelt verder vast dat in de uitspraak van de Afdeling niet – kenbaar – is betrokken en gewogen of de corona-crisis gevolgen heeft voor de beschikbaarheid en de kwaliteit van de opvang in Italië voor Dublinclaimanten die onder de reikwijdte van Tarakhel vallen. Niet valt uit te sluiten dat op het moment dat toetsing van het beroep aan de orde zal zijn de feitelijke opvangsituatie in Italië wezenlijk is gewijzigd voor deze categorie Dublinclaimanten. Dit brengt mee dat op het moment dat de rechtbank de behandeling van het beroep zal aanvangen, partijen in de gelegenheid zullen worden gesteld om hier – gemotiveerd en met stukken onderbouwd – een standpunt over in te nemen. Een enkele verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 8 april 2020 volstaat dan niet. Daarmee wordt de rechtbank immers niet in staat gesteld om een volledig en ex nunc onderzoek te verrichten of een reëel en voorzienbaar risico bestaat op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM bij overdracht aan Italië. De voorzieningenrechter overweegt expliciet dat deze uitspraak uitsluitend betrekking heeft op Dublinclaimanten die onder de reikwijdte vallen van het Tarakhel-arrest, namelijk: gezinnen met kinderen, alleenstaanden met kinderen en zwangere vrouwen.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:3880](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB2020, 421

MK ABRS, 06-05-2020, 202002128/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

EVRM 5 lid 1 lid 4

EU Handvest 6

Grondwet 15 lid 2

Vw 2000 94 lid 4

VREEMDELINGENBEWARING. CORONAVIRUS. De rechtbank heeft in dit geval de vreemdeling onvoldoende gelegenheid geboden om opmerkingen in te brengen.

Inleiding

1. Het beroep van de vreemdeling tegen zijn inbewaringstelling is schriftelijk afgedaan wegens de sluiting van de gebouwen van de rechtbank om te voldoen aan de maatregelen van de overheid om verspreiding van het coronavirus tegen te gaan. Hierover klaagt de vreemdeling niet, zodat deze zaak niet over de schriftelijke afdoening op zich gaat. Deze zaak gaat wel over de vraag of de rechtbank in dit geval de vreemdeling voldoende gelegenheid heeft geboden om opmerkingen in te brengen. [...]
Beoordeling klacht

5. De vreemdeling klaagt terecht over de zorgvuldigheid van de berichtgeving van de rechtbank en de geboden termijn om beroepsgronden in te dienen. Door in de brief van woensdag 18 maart 2020 te vermelden dat de beroepsgronden "vóór komende woensdag 17:00 uur" moesten worden ingediend, is niet zonder meer duidelijk dat de rechtbank heeft bedoeld dat de vreemdeling die gronden nog diezelfde dag, binnen enkele uren, moest indienen. Ook in deze bijzondere tijden moet de procedure op tegenspraak zo veel mogelijk worden gewaarborgd en indien dat niet mogelijk is procedurele compensatie worden geboden. Daarbij past een pragmatische insteek, waarbij de rechtbank, rekening houdend met de wettelijke beslistermijn, partijen zo soepel mogelijk de gelegenheid biedt opmerkingen in te brengen. Omdat in dit geval het beroep schriftelijk is afgedaan, moest de rechtbank in beginsel binnen 21 dagen na ontvangst van het beroepschrift uitspraak doen (zie de uitspraak van de Afdeling van 7 april 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:991](#)).

5.1. De rechtbank heeft het beroepschrift van de vreemdeling op 11 maart 2020 ontvangen, zodat zij in beginsel uiterlijk op 1 april 2020 uitspraak had moeten doen. Op 18 maart 2020 resteerden er nog twee weken om uitspraak te doen. Zo bezien was er geen noodzaak dat de vreemdeling de beroepsgronden nog diezelfde dag, 18 maart 2020, moest indienen. Evenmin valt in te zien waarom de staatssecretaris niet meer kon reageren op de beroepsgronden die de vreemdeling op 20 maart 2020 heeft ingediend. Ook in dat geval kon de rechtbank nog steeds op tijd uitspraak doen. De rechtbank heeft daarom ten onrechte de door de vreemdeling ingediende beroepsgronden niet beoordeeld. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:1175](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Procesrecht

JnB2020, 422

MK ABRS, 06-05-2020, 201601537/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 6:8

Vb 2000 3.104

PROCESRECHT. BEROEPSTERMIJN. Als tussen het onvolledige besluit op bezwaar en het later genomen vervangende besluit een onverbreekelijke samenhang bestaat vormen zij samen het in heroverweging genomen besluit op bezwaar. Beroepstermijn vangt aan op de dag na bekendmaking van het later genomen vervangende besluit.

3.2. Uit het karakter van de procedure in bezwaar volgt dat als de staatssecretaris na heroverweging oordeelt dat het aangevochten besluit niet in stand kan blijven, hij niet alleen kan volstaan met het gemaakte bezwaar gegrond te verklaren. In dat geval moet hij voor het onjuist bevonden besluit een nieuw besluit in de plaats stellen. Niet altijd kan een vervangend besluit meteen worden genomen, maar pas enige tijd later, zoals in deze zaak. Als tussen het onvolledige besluit op bezwaar en het later genomen vervangende

besluit een onverbreekelijke samenhang bestaat vormen zij samen het in heroverweging genomen besluit op bezwaar (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 27 juni 2007, [ECLI:NL:RVS:2007:BA8119](#)).

3.3. Het besluit van 15 december 2014 is onvolledig omdat daarin alleen het door de vreemdeling gemaakte bezwaar gegrond wordt verklaard zonder dat daarvoor een nieuw besluit in de plaats wordt gesteld. Dat nieuwe besluit heeft de staatssecretaris genomen op 14 januari 2015, de dag waarop de mvv is verleend. Tussen beide besluiten bestaat een onverbreekelijke samenhang. Deze beide besluiten vormen samen het in heroverweging genomen besluit op bezwaar. Dat besluit is op 14 januari 2015 genomen en bekendgemaakt. Deze bekendmaking sluit aan op wat in artikel 3.104 van het Vb 2000 is bepaald.

3.4. De vreemdeling klaagt daarom terecht dat de rechtbank niet heeft onderkend dat de termijn voor het instellen van beroep op 15 januari 2015 is aangevangen en dat hij het beroepschrift van 21 januari 2015 daarom tijdig heeft ingediend. De rechtbank heeft dus ten onrechte het beroep niet-ontvankelijk verklaard. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:1198](#)

[Naar inhoudsopgave](#)